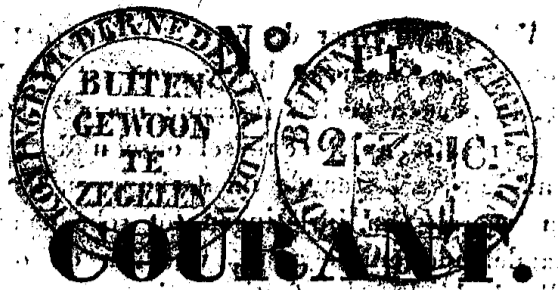
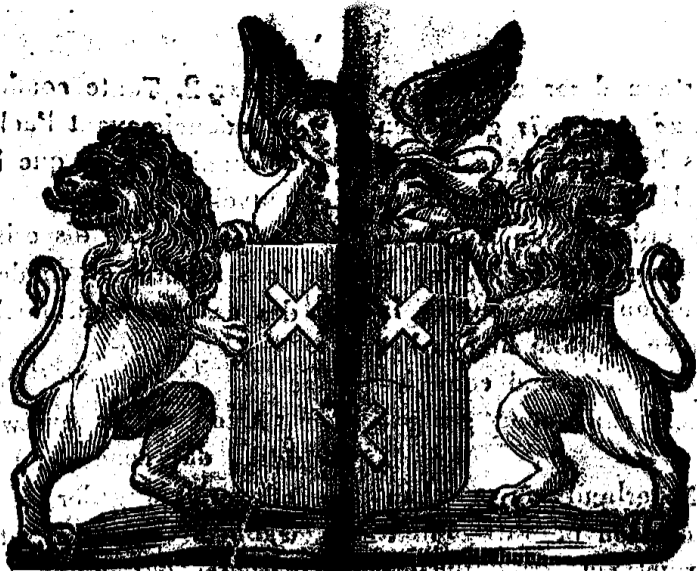

A. 1850.

BREDASCHE

den 6 Februarij.

Zaterdag

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad **BREDA** brengen tot de kennis der Inwoners, dat op aanstaanden Maandag door het Koninkrijk van Heeren Regenten over de Rijn binnen deze Stad, zal worden gedaan de *buitengewoone Collectie* voor de maand *Februarij*, overeenkomstig de daarvan gedane Publicatie, de dato 3 December 1829; met uitnoodiging, dat, door een tegelijk, zoo veel mogelijk, daarin worde bijgedragen, ten einde in de, ten gevolge van den langdurigen en strengen winter, meer verduubelde behoeften der arme Stadgenooten ook verder eenigermate te kunnen doen voorzien.

BREDA, den 6 Februarij 1850.

DE ROIJ. vt.

Ter ordonnantie van dezelve,

De Secretaris der Stad,

H. W. SCHAIKES.

N E D E R L A N D E N.

BREDA, — 5. Februarij.

De deliberation over het ontwerp van wet, wegens de rangschikking der kanton-gerechten en arrondissements-regtbanken, met opzigt tot de bezoldiging der regters, hebben gisteren in de Tweede Kamer plaats gehad, doch hebben niet veel belangrijks opgeleverd. De heer *Sandberg* heeft zijn ongenosgen te kennen gegeven, dat hij in het verslag der centrale afdeling de aanmerking had hoorvan maken, dat Deventer eene begunstigde stad en de provincie Overijssel, eene begunstigde provincie zou zijn. Slechts drie sprekers, de heeren *Donker Curtius*, *Dijkmeester* en *Sandberg*, hebben het woord gevoerd; het tweede lid alleen heeft tegen de wet gesproken, die dan ook, na dat de minister van justitie, in persoon in de vergadering tegenwoordig, dezelve verdedigd had, met 57 tegen 7 stemmen aangenomen is.

De *Gazette de France* van den 2den dezer, verzekert, dat het definitief protocol, opzigtelijk de zaken van Griekenland, te Londen, tusschen de gevolmagtigden der drie Mogendheden, geteekend en dat prins *Leopold* van Saxon Coburg met de soevereiniteit van Griekenland bekleed is.

Volgens hetzelfde blad, hield men zich in Frankrijk druk met de expeditie tegen Algiers bezig. Men sprak van een leger van 30,000 man derwaarts te zenden, aan welks hoofd de maarschalk *Marmont*, hertog van Ragusa, zou gesteld worden.

Nog melden de fransche tijdingen het telegraphisch bericht van het overlijden van den heer *de Medici*, minister van buitenlandsche zaken van Napels, voorgevallen te Madrid, werwaarts hij den Konings gevolgd was, op den 25sten der vorige maand januarij.

Z. M. heeft den heer *Petrus Arts* tot burgemeester der gemeente Oplou, Sint-Anthonis en Ledeacker, en den heer *Roelandus Buijzen* tot burgemeester der gemeente Ginneken en Bavel benoemd.

Als eene opmerkenwaardige bijzonderheid kan worden gemeld, dat de vier vermaardste chimisten veelligt van geheel Europa, de heeren *Vauquelin*, *Davy*, *Wollaston* en *Proust*, in hetzelfde jaar (1829), ja zelfs binnen eenige weinige maanden, overleden zijn.

De jongste deutsche brieven hebben het bericht aangebragt van de spoedige verlossing van H. K. H. mevrouw de aartshertogin *Maria Elisabeth*, gemalin van den aartshertog *Reimier*, onderkoning van het Lombardijnsch Venetiaansch koninkrijk, van eenen prins.

De heer *Roussel*, van Antwerpen, die onlangs, door den akademischen senaat van Leuven, uit hoofde van zijn onbeschoft en brutaal gedrag, van de akademische lessen verstoken is verklaard, heeft op nieuw, voor eenige oogenblikken, de lessen van professor *Warnkoenig* verstoord. Men zegt, dat de heer *Roussel* een der

schrijvers en wel een der onbeschoftste schrijvers van het *Journal de Louvain* is. Hoe het zij, de *Gazette des Pays-Bas* maakt, bij gelegenheid, dat zij deze nieuwe ontverstering door den heer *Roussel* (en zijn) daaronder de volgende aanmerking: » Deze onbetamelijke gedragingen zijn de gevolgen van de onbeschoftheid van den onophoudelijk, der jeugd de verkrachting van alle hare pligten voorsprediken, en, tot de school-banken toe, in politieke strijdpetken zouden willen herscheppen. Maar de goede geest, welke tot dus verre in onze gestichten voor het openbaar onderwijs geheerscht heeft, zal krachtiger zijn dan deze verwerpelijke inblazingen van den partij-geest.»

De heer *Roussel* is bovendien, wegens zijn onbeschoft en oproerig gedrag, in regten betrokken. Het officie heeft tot gevangenisstraf van eene maand en tot eene boete van f.200 geconcludeerd. Zaterdag zal het vonnis worden uitgesproken. Het is natuurlijk, dat de oproer-bladen deze vervolgingen van den heer *Roussel* aan het ministerie en niet aan des jongelings eigen onvoorzigtig, dwaas gedrag toeschrijven. Het ministerie heeft bij die lieden immers alles gedaan, en het zou ons geenszins verwonderen, eerstdaags de schuld van het buitengewone strenge jaargetij op den hals der regering te zien werpen.

De baron *Zinzerling* is, den 1sten dezer, van Gent naar Brussel overgebracht en, in dezelfde gevangenis, ja in dezelfde kamer geplaatst, welke de heer *Ducpetiaux* onlangs bewoond heeft. Aanstaanden maandag zal hij voor het eerst voor de correctionele rechtbank gebragt worden. De heeren *Spinaet* en van de *Weijer* zullen hem, als advokaten, verdedigen.

Tot dus verre verzekerde men schepen tegen storm, huizen en winkels tegen brandschade, 's menschen leven tegen den dood, die hunne hoop bedriegt en hunne ontwerpen verijdelt. Wat is dat alles te vergelijken bij eene assurantie-compagnie, welke te Santa-Fé-de-Bagota, in Zuid-Amerika, is opgericht, en waar het gesen de vrouwen dierbaarst is, hunne schoonheid, verzekerd wordt. De voornaamste voorwaarden, waarop dergelijke verzekerings-contracten gesloten worden, zijn de volgende:

1. Het staatiedere vrouw vrij, hare schoonheid op de waarde te stellen, die zij verkiest, en zij kan dezelve tegen die waarde doen verzekeren, tegen betaling van eene gevevredigde, en, naardes tijd, dien de verzekering duren moet, berekende som.
- » 2. De assurantie-compagnie verzekert de schoonheid der dames van 15 tot 30 jaren, en verbindt zich, om eene te voren te bepalen som te betalen, ingeval zij hare schoonheid, door ziekte of enig ander toeval, gedurende den bij de polis van assurantie bepaalden tijd, mogten komen te verliezen.
- » 3. Ingeval de geassureerde dame regt op de bij het contract bepaalde som, magt vermeenen te hebben, en de compagnie niet mogt oordeelen, hare vordering regt te moeten laten wedervaren, zullen partijen zich gedragen naar de uitspraak van de voorgedigde arbiters, die niet jonger dan twintig en niet ouder dan dertig jaren zullen mogen zijn.»

(*) Onder het afdrucken dezes vernemen wij, dat de door den heer *Roussel* gestichte onlasten erger geweest zijn, dan wij in het eerste nomen hadden. Zoodra *Roussel*, tegen het vonnis van den akademischen senaat aan, waarbij hem het bijwonen van de akademische lessen verboden wordt, in de collegie-kamer, alwaar professor *Warnkoenig* bezig was les te geven, trad, ontstond er, zoo binnen als buiten die kamer, zulk een ontzettend geschreeuw en geweld, dat de professor het voorzigtig achtte, den leeraars stoel te verlaten. Hij werd echter door een tweehonderdtal oververlaten, onder het geschreeuw van: *Weg met Warnkoenig! weg met de Duitschers!* vervolgd, tot in de straat van Tilmont, alwaar hij de wijk nam in de militaire wacht, welke het niet dan met de grootste moeite gelukte, hem uit de handen van het geparool te redden.

Wij willen voor de waarheid van het bestaan dezer assurance-compagnie, waarvan het verslag uit *la Revue de Paris* getrokken is, in geenen deelen instaan; maar zeker is het, dat eene dergelijke maatschappij een veel onschuldiger doel hebben zou dan de in Oud-Europa bestaande maatschappijen ter bevordering van sluikerij, en vooral van inrigingen tot schadeloosstelling van onpligtmatig handelende ambtenaren, waarvan de ontwerpen tegenwoordig in alle de bladen der factie roudzwerfen, dewelke, dit zij hier in het voorbijgaan gezegd, met hunne committés en dwingerend committé, het onmiskenbaarste criterium distinguens van eenen georganiseerde opstand tegen de regering dragen.

— Tot bewijs, hoe het lager onderwijs in Nederland, en vooral in Noord-Nederland, eene weldaad, die eenige dwazen of intriganten door eene volkomen vrijstelling zoeken te vernietigen, datzelfde onderwijs in het naburig, voor zoo beschaafd geacht Frankrijk overtreft, strekt de berekening, door eenen Franschman, een inwoner van het departement du Pas de Calais, publiek gemaakt, volgens welke drie van de vijf menschen in dat Rijk niet lezen of schrijven kunnen, waaruit dan deze Franschman het gevolg trekt en luidt meldt: *dat het volkomen onwetende Frankrijk, het Frankrijk, dat zelfs het A. B. C. niet kent, uit bijna 20 millioenen menschen bestaat.*

— De engelsche brieven van den 30sten januarij, hebben niets van eenig belang aangebragt.

— Het ontwerp van het reglement voor de maatschappij van onderlinge waarborg tegen afzettingen, enz., door den honorablen (?) de Porree voorgesteld, heeft het vertrouwen, dat men reeds voortaan deze onderneming, in onze Zuidelijke provincien, gedienden had, niet weinig doen verhoogen. En om onze lezers, niet onbekend te laten met den indruk, die deze *snooderij* op het gemoed van de belanghebbende personen gemaakt heeft, zoo kunnen wij verzekeren uit goeder hand vernomen te hebben, dat de eenige baron de STASSART, inziende dat hij met letters betaald zoude worden, de voorkeur aan Zijne Majesteit gegeven heeft, zich eerbiedig tot Hoogdezelve wendende, tot terugbekoming van het hem onlangs ontnomene pensioen.

De baron de STASSART moet dus volgens de *shedellaer* van den *Courrier* eene bovenmate groote *bult* van *egoïsmus* bezitten. Ons komt het ongelooflijk voor!! dat Zijne Hoog Welgeborene geen vertrouwen in de edelmoedige aanbiedingen der onnozele kinderen van den *Courrier* stelt. Wanneer een CLAS, een de Porree, een VAN MEEREN, in naam der geheele natie spreken, nationale beloningen uitloven! — en deze menschen *shodanig* te miskennen, — eenen *Shodan* de voorkeur te geven! — Anne *Edeldichters* staar is uw *is rijk*, om het leed dat gij uw berokkend, te kunnen *overschreeuwen*? — Waar zit de *bult* van *opafschalpelijkheid* die men gemeend had op een *shedel* te ontdekken? Heeft deze zich ook niet de verdunning van de beurs opgelost? — Dit alles vermoenen wij te moeten opmaken, dat dit voorbeeld van onzen voorzigen Prefect, door den heer de Bismarck zal gevolgd worden, en dat het weldra van eerbiedige herkenningsvringen aan het Paleis zal regenen. De heer Babu zal waarschijnlijk alleen, in dit geval, filosoof blijven — en waarom.

Mengelingen.

que du moment, où un fait cesse d'être répréhensible, ou la prolongation de la peine est sans intérêt, toutes les fois qu'une loi pénale est abrogée ou modifiée, les personnes qui ont été frappées par elle, et qui seraient poursuivies, jouissent des bénéfices de la loi du 26 Mai 1829, et en attendant de la loi nouvelle, de la loi pénale.

Art. 1. Toutes poursuites, intentées contre des individus, accusés de faits, qui par une loi postérieure perdraient le caractère de crime ou deviendraient (*) passibles d'une peine moindre, seront (*) éteintes ou continuées en conformité de la dernière loi pénale.

Art. 2. Toute condamnation en vertu d'une loi, qui serait abrogée ou adoucie avant l'achèvement de la peine, sera abolie ou modifiée de manière à ce que les condamnés jouissent des bénéfices de la loi nouvelle.

Art. 3. Les dispositions des articles précédens sont applicables à tous accusés et condamnés, qui se trouvent actuellement dans l'un des cas, y mentionnés.

Mandons. Dat is: Alzoo wij in overweging genomen hebben, dat van het oogenblik, dat eene daad ophoudt misdadig te wezen, de toepassing of verlenging der straf geen doel meer heeft; dat alzoo telkens, wanneer eene strafwet wordt afgeschaft of verzacht, de billijkheid vordert, dat zij die, ten gevolge derzelve, zijn veroordeeld geworden of in regten betrokken, genot erlangen van het voorrecht der nieuwe wetgeving;

Overwegende, dat verschillende personen in het geval zich bevinden, om genot te hebben van de voorregten der wet van 26 Mei 1829, en in afwachting van het nieuwe straf-wetboek, Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, Hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1. Alle ingestelde vervolgingen tegen personen, beschuldigd zijnde van daden, welke door eene latere wet het kenmerk van misdaad zouden verliezen, of aan eene geringere straf worden onderworpen, zullen onmiddelijk komen te vervallen of worden voortgezet, overeenkomstig de latere wet.

Art. 2. Elke veroordeeling, uitgesproken krachtens eene wet, welke zoude afgeschaft of verzacht worden, vóór den afloop der straf, zal worden vernietigd of zoodanig gewijzigd, dat de veroordeelden genot hebben van de voorregten der nieuwe wet.

Art. 3. De bepalingen der vorige artikels zijn toepasselijk op alle beschuldigten en veroordeelden, welke zich in het geval van vernede gevallen bevinden.

Lasten en bevelen: Deze propositie verdraagt spoedig wat zij is: het werk van partijzucht en onkunde, die althans in eenen wetgever onantwoordelijk zijn. Vooreerst is Art. 1. geheel onnodig. De aangehaalde wet, die men altijd de wet van 26 Mei verkiesst te noemen, naar den dag, waarop zij werd uitgegeven, is eigenlijk een wet van 26 Mei, over eenige wijzigingen in het strafwetboek. Van deze zeldzame dagtekening is ook eene wet, uitgegeven den 27sten Mei, houdende bepalingen wegens den overgang van de vroegere tot de nieuwere wetgeving, en waarvan *heb elfde hoofdstuk*, getiteld: *van de toepassing der straffen*, onder artikel 26, deze woorden bevat: » De hoven en wregtbanken zullen de straffen toepassen, welke bij de wet tegen » het misdrijf zijn bedreigd geweest, op het oogenblik, waarop » hetzelfde is bedreven. » — Indien echter de, bij het nieuwe wetboek, » bedreigde straf lichter mogt zijn, zal deze worden opgelegd. »

Deze bepalingen zijn daarenboven niet nieuw; zij zijn niet anders dan de uitdrukking dierzelfde beginsels, die hedendaags, onder de heerschappij van het fransche recht, worden gevolgd, die ontleend zijn uit Art. 4. C. Penal, in verband met het 6. artikel van het decreet van den 27 Julij 1810, bevestigd eindelijk door een advies van den Keizerlijken Staatsraad en door de bestendige uitspraak van het Hof van Cassatie. Het is dan nu reeds aangenomen en ook voor de toekomst gewaarborgd, dat op de beklagden, zoo lang namelijk hunne zaak onbeslist is, de zachtste strafbepaling wordt toegepast, gevolgelijk, met even veel recht, die bepaling, welke het gansch van straf mogt bevrijden, en dat de vervolgingen, vóór het geval van de toekomst, maar de strekking van die beginsels wordt te niet gedaan of gewijzigd. Zoo is het ook met de toepassing van bijzondere wetten gelegen, die nevens de wetboeken van kracht zijn, en in de petitie van eenen der veroordeelden wordt ook vastgesteld, dat, zoo hunne zaak op den 26sten Mei 1829 nog niet ware beslist geweest, zij naar de zachtere bepalingen der toen gesancioneerde wet geoordeeld of uitgesproken zouden zijn geworden.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

En wat heeft men dan nu te denken van het 1ste artikel der propositie van den wetgever de *Sacrus*? Wat anders, dan dat het eersame lid, bij het ter neder schrijven daarvan, de wetgeving niet kende? Die, zoodanig toegerust, zich met zoo veel *overvloed* in het strijdpark begeeft, dien ontvallen, bij den eersten *aanval*, de wapens. Een Nederlandsch vertegenwoordiger behoort niet, om, bij de minste bewustheid zijner kracht, zich met het te meten.

Is er dan in dezen iets, *sans but*, het is Art. 1 des voorstels. Met Art. 2, is het erger gelegen. Het is strijdig met de grondwet, onbestaanbaar met de beginselen en den aard, zoo niet van alle goede, althans van onze staatsregeling en een even zoo doorluchtig blijk van staatsverstand en regeringskunst. En inderdaad, wat wil, of liever wat *vraagt* de Heer de Sécus? Eene wet, waarbij de veroordeelingen, uit kracht van gestrengere wetten uitgesproken, nu en voortaan, naar latere zachtere wetten zullen worden te niet gedaan of gewijzigd; — dat is: een wet, die herroept hetgeen nu eenmaal wettig is verrigt en die in het vervolg, zoo dikwijls men dien toestand, met evenveel kans als in deze dagen, gelieft te doen geboren worden, vernietige hetgeen en heden en morgen wettiglijk geschieden moet. Waar leidt zoodanig wanbegrip heen? Indien het wettig bestaande zelfs aan veranderlijkheid wordt bloot gegeven, wat zal er dan, bij de algemeene behoefte der staten, worden van die zekerheid en die waarborgen, die door de onderdanen met regt van de regeringen worden verlangd en door de regeringen tegen de onderdanen zelve gedurig moeten worden beschermd? Tot nu toe heeft men het altijd daarvoor gehouden, dat een vonnis, zoodra het de kracht van gewijsde bekomen heeft, als de waarheid zelve geëerbiedigd, en als met een schijnsel van heiligheid en majesteit wordt omtogen. Maar, indien de juistheid, geldigheid en regelmatigheid van hetgeen door de wet bevolen is, en, ~~aan alle de bevoedende vormen, daarbij voorgeschreven,~~ wordt en zal worden uitgerigt, nog als onbestendig, nog slechts als voorwaardelijk wordt voorgesteld, waar blijft dan de waardigheid des regters, waar het vertrouwen des burgers, waar beider eerbied voor de bestaande verordeningen? De Heer de Sécus zal die vergeefs terugroepen en de regering er, misschien ook bij hem, dan de schuld van dragen. Het is echter (dus spreekt men) onbillijk, de veroordeelden eene straf te doen ondergaan, die geen ander meer kan beïnvloeden, want de voorsteller heeft voorzigtiglijk slechts van *billijkheid* gesproken, niet van *regtvaardigheid*. De wettig uitgesprokene straf moge hard zijn, zij is regtvaardig; zij wordt niet opgelegd omdat zij *doelmatig*, maar omdat zij *verdiend* is, en de veroordeelde kan er zich te minder over beklagen, omdat hij, vrijwillig, voor dien prijs, het genot zijner misdaad heeft gekocht; hare voortzetting eindelijk tot in de uiterste gevolgen moge dan hand afe, ~~maar kan, behalve dat zij regelmatig is, onder anderen nog daarom doelmatig wezen, dat zij de burgers leere en waarschuwende, dat de straf de misdaad, als hare schaduw, volgt, dat de wetgever niet slechts dreigt en de regter niet maar spreekt, maar dat de staat handelt en volvoert.~~

(Het Verhaal van slot in een volgend nummer.)

DE POTTER

van den 1sten Februarij.

De factie werpt hoe langer hoe meer het masker af. Men leze slechts den *Courier des Pays-Bas* van Woenstag II, waarin een brief voorkomt van den heer DE POTTER (of, zoo als ~~Willems hem~~ aan raadt zich te noemen, LE POTTER.) Deze brief bevat, behalve eene inschrijving van 100 ten behoeve van den Baron de STASSART en zijne lotgenooten, eenige aanmerkingen op en uitbreidingen van zijne zijsden van *la souscription nationale*. De heer D. P. wil het daar heen leiden, dat de leden van de Tweede Kamer uit geen andere dan *confédérés* bestaan, en dat deze, even als alle kiesgerechtigden, in welke gedeelten der openbare handelingen ook, hunne stemmen aan geen andere dan *confédérés* geven. Wij verheugen ons over de beschrijving van dezen brief; hij zal niet weinig bijdragen om de regering meer en meer te overtuigen, wat zij van de zoogenaamde *liberalen* te wachten heeft; want indien zulk een brief niet openlijk oproer prediken is, weten wij niet, welk een naam aan zulk geschrijf te geven, of het zou het uitvloeijsel van een krankzinnig brein moeten wezen, hetgeen wij, om meer dan eene reden, niet kunnen onderstellen. — Zulke stukken lezende, is het niet onbegrijpelijk, hoe het begin der *Fransche revolutie* voor te stellen; doch, wat ook de heer de Potter en zijn aanhang droomen mogen, het hande zal met ons dat begin bepalen, woorden. Daar de factie hare bedoelingen niet meer verbijgt, wordt het hoog tijd, dat de edelste denkbeelden spreken en zich nauwer dan ooit te voren om den Vorst en den troon aansluiten, om te bewaren en te verdedigen, wat den echten Nederlander heilig is. Dofzinnige volksmenpers! wilt gij oproer prediken, weet dat ook dat uwe leer, bij het magtigste en edelste gedeelte des volks, zoo in het noorden als in het zuiden, geen ingang zal vinden; en dat,

zoo gij u vermeent tot handelingen over te gaan, één wenk van den Vorst genoeg zal wezen, om u voor eeuwig het zwijgen op te leggen. De Vorst is te regtvaardig, om dien wenk niet te geven, dan wanneer niets anders meer baat; maar hoe het ook zij, liever zal de Nederlander op de puinhoopen van zijn gezegend Vaderland den laatsten adem uitblazen, dan zijne belangen behartigd te zien door eene *Tweede Kamer volgens de Form*, welk samenstel van volksvertegenwoordiging, blijkens de ervaring van jaren, die nog niet verre van ons verwijderd zijn, tot alles, behalve tot volksgeluk, leidt.

Woensdag, den 1^{en} Februarij 1830.

Aan de Redactie der Bredasche Courant!

Men verneemt, dat de inwoners van het voormalig departement van de *Monden van de Maas*, tegenwoordig weder *Zuid-Holland*, voor hunne Zuidelijke broeders niet willende onderdoen, besloten hebben, om, als tegenpartij der medaille, welke ter eere van den Baron de STASSART door de laatste, met vervaardigde worden, een andere medaille te doen slaan, ter eere van genoemden Baron, als Prefect van het bovengenoemd departement, waarop, aan de eene zijde: de Prefect, bezig zijnde met brandend lak op eenen consercrit te doen druipen, terwijl een ander jongeling aan zijne voeten sterft; en aan de andere zijde de achterdeur van zijn gewezen hotel, door des prefects verlaten van zijnen post merkwaardig geworden. Het omschrift aan de eene zijde zal zijn: Aan den Baron de STASSART, prefect van het departement van de *Monden van de Maas*, 1811 — 1813; aan de andere zijde: *Hij bemint reeds vroeg de eenzaamheid.*

Men rekent, de intekening op een halve cent ~~stempel~~, intekenaars genoeg te vinden, om de kosten goed te maken.

N.B. Ook de *National* zegt, dergelijke brieven, wegens den baron Solo ontvangen te hebben, een van welken ijselijkheden bevat, die de haren te bergen doen rijzen; deze brief moet zoo uitgebreid zijn en zoo vele bijzonderheden behelzen, dat de *National* denzelfden slechts bij wijze van uittreksel zal kunnen mededeelen. Een andere brief uit Leiden bevat een ontwerp tot eene medaille, waarin den baron de Stassart den bijnaam van *Alva II* gegeven zou worden. Een gewezen garde d'honneur schrijft in denzelfden zin aan de *National*, die daaruit het besluit trekt, dat, die wijze, de last tot de nunes-matiek den edelen baron wel te gaan zal.

's Haer, den 1^{en} Februarij 1830.

Aan de redactie der Bredasche Courant.

In het nummer uwer Courant van den 30 Januarij jl., wordt het quasi-manifest van den jongen heer *Ducpetiaux* op zijne regte plaats gesteld. Inderdaad men zoude om alle die zottelijken de schouders ophalen; wanneer sommigen niet nog dwaas genoeg waren, om al dien klinkklank voor goede munt op te nemen. Men mogen wijzer worden; ofschoon wij aan hunne beterschap ~~lijken~~ zouden wanhopen, want wij zien, dat zij, uit al hetgeen reeds voorgevallen is, nog niets geleerd hebben. Wat ons betreft, wij hebben! wij zullen voortgaan ons met *U. grof te maken*, als deze en dergelijke groote met, kleine mannesjes van den *Courrier c. s.* openlijk aankondigen; dat zij nit hunne langdurige en schrikkelijke gevangenis ontslagen zullen worden, en daarna breed uitmeten, wat het vaderland, van hunne misdaden, verschuldigd is. Aan deze kwalzalverij zijn wij langzaamshand gewoond geraakt, en wij verwachten ook reeds het manifest van den heer de *Pott*, wanneer deze heilige der Unie aan zijne medeburgers zal worden wedergegeven, en het *publiek* van Brussel, *Le 1er de Jan* in het aanschouwen van zijne vreesstrekken zal mogen toebehooren!

Intusschen, M. H., wel beradene ouders of moeders ~~lichtzinnige~~ kunnen kinderen, wanneer zij het al te kort maken. Ook wij hadden wij, bij de beoordeeling van het opstel van den jongen heer *Ducpetiaux*, de meer nauwkeurige vervulling van dat opstel verwacht. Het komt toch eene plaats in voor, die ~~van~~ te grof is, die meer is dan het uitvloeijsel van de sloedigheid van een kwaden jongen. *Ducpetiaux* durft de koninklijke hoedschap van den 11 December noemen: *l'ultimatum Cup peccati en delire!* Wij hebben onze oogen nauwelijks durven geloozen en echter het staat er met zoo vele woorden. Dit is niet meer de opgeblazen uitspraak van een waanwijzen westriet, de taal van heterogen, kindgrachtige onnoozelheid of ijdele roemzucht (want uit zulke bronnen kan

